

Inleiding

"Zie jij je vader of moeder nog wel eens?" Hoe ga je ermee om, wanneer je eigen moeder dit aan je vraagt? Hoe om te gaan met alzheimer, met de aftakeling van een vrouw die altijd vitaal, ad rem en humoristisch was en van haar vrijheid hield? Een vrouw die van haar vrijheid werd beroofd op het moment dat zij opgenomen moest worden in het verpleeghuis.

Ik beschrijf dit verhaal vanuit mijn eigen gevoelens. Ik beschrijf hoe ik mijn moeder jarenlang in de thuissituatie meemaakte vanaf het moment dat de psychische aftakeling begon en hoe ik worstelde met het moment dat zij niet meer thuis kon wonen.

Daarna was er een lange periode in het verpleeghuis met boosheid, onmacht en discussies over de gegeven zorg.

Tenslotte beschrijf ik mijn kijk op en zorgen over de zorgopleidingen en de algehele kwaliteit van de ouderenzorg.

1

Het begin?

"Zou ik nu nog dement kunnen raken?"

"Nee joh, dat lijkt mij sterk."

Op het moment dat ik dat zei, was ik overtuigd van mijn eigen antwoord. Ze was af en toe vergeetachtig. Dat mag wanneer je 84/85 bent, toch?

Het kwam toen niet in mij op dat haar geheugen die jaren daarna ernstig achteruit zou kunnen gaan. Ik was al blij dat ze nog gewoon in haar eigen huis kon wonen.

Ze was lichamelijk in principe tiptop in orde. Ze deed haar eigen boodschappen, ging in weer en wind naar buiten. Ze genoot van haar vrijheid, regelde alles zelf.

"Maar hoe kom je daar zo bij om mij die vraag te stellen?"

"Nou, ik merk dat ik zo nu en dan wat vergeet."

"O, nou, zolang je je eigen pincode nog weet, zie ik geen probleem, hoor."

"Want je weet het, hè?"

"Wat moet ik weten?"

En dan kwam de zwaaiende wijsvinger met de woorden: "Ik ga niet naar een ouwebesjeshuis!"

"Haha, nee joh, helemaal geen sprake van. Jij gaat niet naar een ouwebesjeshuis."

Ik moest het haar dan ook wel beloven. En natuurlijk deed ik dat.

En zo kabbelde ze verder.

Ik heb altijd een goede band met mijn moeder gehad. Zo koester ik de momenten dat, wanneer ik thuiskwam van school, de warme chocolademelk klaarstond. Samen gezellig kletsen. Ik koester deze momenten, omdat zij er niet alle dagen was wanneer ik thuiskwam. Ze had drie banen. In de ochtend werkte zij in een wasserette, in de avond maakte zij kantoren schoon en er was een periode dat ze na de laatste voorstelling in de bioscoop daar de zalen schoonmaakte.

Ze wist goed geld opzij te leggen, waar mijn vader dan weer niets van wist. Zo ging dat blijkbaar in die tijd. En van dat gespaarde geld nam zij mij jaarlijks mee naar Londen. Geweldige vakanties waren dat. De grootste verrassing was dat we samen naar New York en Florida gingen. Alweer zo'n veertig jaar gele-